

Sygn. akt V CNP 31/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi A. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

w sprawie z powództwa A. T. i X. T.

przeciwko N. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

A. T. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 października 2014 r. Wyrokiem tym oddalono apelację powodów X. T. i A. T. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 17 marca 2014 r., w którym oddalono powództwo powodów wytoczone pozwanej o zapłatę należności czynszowych.

W skardze wskazano przepisy prawa materialnego procesowego, które zostały naruszone zaskarżonym orzeczeniem. Wskazywano, że orzeczenie to nie może już być objęte żadnym innym środkiem zaskarżenia. W celu uprawdopodobnienia szkody powodowie wnosili o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych w pkt 4 skargi oraz wskazywali na charakter i rozmiar tej szkody w końcowej części skargi (s. 6).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, toteż powinna spełniać odpowiednie wymagania konstrukcyjne przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący powinien przede wszystkim wykazać, że zaskarżone prawomocne rozstrzygnięcie jest niezgodne z prawem. Chodzi tu jednak nie o każdą bezprawność (tzw. bezprawie sądowe), ale o bezprawie szczególne (kwalifikowane). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych (ze względu na sposób obrony pozwanego najemcy i sposobu ustanowienia najmu), Sąd Okręgowy miał uzasadnione podstawy do przyjęcia, że powodów (wynajmujących) obciążał ciężar wykazania istnienia stosunku najmu i rozmiaru należności czynszowej (art. 6 k.c.). niesprostanie temu obowiązkowi uzasadniało zatem oddalenie powództwa.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi powodów do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

aw